

Datum van inontvangstneming : 24/06/2013

Zaak C-279/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

22 mei 2013

Verwijzende rechter:

Högsta domstolen (Zweden)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 mei 2013

Verzoekende partij:

C More Entertainment AB

Verwerende partij:

Linus Sandberg

[OMISSIS]

Verzoekster

C More Entertainment AB [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] Stockholm

[OMISSIS]

Verweerder

Linus Sandberg [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] Sandarne

[OMISSIS]

Voorwerp van het geding

Inbreuk op de wet op het auteursrecht [e.a.]

[OMISSIS]

Het Zweedse Hooggerechtshof (Högsta domstolen) geeft de volgende

BESCHIKKING

De Högsta domstol verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 267 VWEU en zendt daartoe de bijlage hierbij. [OMISSIS]

[OMISSIS]

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Feiten

Linus Sandberg linkte op zijn internetsite naar de uitzending van twee ijshockeymatches via het web op de internetwebsite van C More Entertainments. Volgens de aanklacht kunnen matches op het internet alleen worden doorgezonden op het ogenblik dat wordt gespeeld, en dus niet op een tijdstip naar keuze (dus niet „on demand”). C More Entertainment verkocht het recht om de uitzendingen te zien voor 89 [SEK] per match. De domeinnaam van de uitzendingen was beschermd door een paywall en volgens C More Entertainment niet vindbaar op het world wide web. Linus Sandberg verklaarde dat hij de link naar de uitzendingen had gevonden op de niet-officiële internetsite van Djurgården[s] IF. Niet is betoogd dat enige technische bescherming is gebroken of dat Linus Sandberg is betaald door wie de link aanklikte.

De internetsite van Linus Sandberg was voor iedereen toegankelijk. Wie op de site kwam en de link aanklikte, kreeg onmiddellijk toegang tot de uitzendingen doordat een bijzonder venster opende zonder dat bleek van welk internetadres de uitzending kwam.

De eerste match werd uitgezonden op 20 oktober 2007. C More Entertainment had reeds voorheen per telefoon contact opgenomen met Linus Sandberg en hem gelast de link te verwijderen, maar hij weigerde. Bij brief van 22 oktober aan Linus Sandberg wees C More Entertainment erop dat hij inbreuk pleegde op haar rechten. Op 1 november werd de tweede van de hier in het geding zijnde matches uitgezonden. Aan het einde van het tweede seizoen van de ijshockeymatches [**Or. 2**] plaatste C More Entertainment een technische bescherming die de link naar de uitzendingen verbrak; er konden niet langer matches via de internetwebsite van Linus Sandberg worden bekeken.

Procesverloop voor het tingsrätt

Het Openbaar Ministerie dagvaardde Linus Sandberg wegens schending van §§ 1, 2 en 46 van de wet op het auteursrecht [lag (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk]. Volgens de aanklacht pleegde Linus Sandberg met de link inbreuk op de rechten van C More Entertainment op de uitzending via internet van twee ijshockeymatches. De rechten moesten worden beschermd ingevolge § 1 van de wet op het auteursrecht en wat de instant replays betreft, ook ingevolge § 46 van de wet op het auteursrecht. De uitzendingen van de matches, doordat hij ze beschikbaar stelde, waren volgens de aanklacht algemeen toegankelijk geworden.

C More Entertainment vorderde op basis van § 54 van de wet op het auteursrecht vergoeding voor het gebruik en voor immateriële schade.

De vordering werd toegewezen. Volgens het Tingsrätt was de „programm inhoud van de uitzendingen” auteursrechtelijk beschermd krachtens § 1 van de wet op het auteursrecht en waren instant replays beschermd krachtens § 46. C More Entertainment kreeg schadevergoeding.

Procesverloop voor het hovrätt

Nadat alle partijen beroep tegen het vonnis hadden ingesteld, verzocht Linus Sandberg het hovrätt om te verzoeken om een prejudiciële beslissing betreffende de uitlegging van artikel 3, leden 1 en 2, artikel 5, lid 1, en artikel 6 van richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij (PB L 167, blz. 10; hierna: “richtlijn 2001/29”). Het Openbaar Ministerie en C More Entertainment verzetten zich tegen het verzoek om een prejudiciële beslissing. Het Hovrätt verklaarde dat het niet gehouden was om een prejudiciële vraag te stellen en achtte zich, gelet op **[Or. 3]** de in casu te beantwoorden vragen, daartoe onbevoegd. Het Hovrätt wees het verzoek dus af.

Volgens het onderzoek van de zaak door het hovrätt voldeed niets in het werk van de commentatoren, cameramensen of producenten op zich of in verschillende of alle delen samen aan het vereiste van originaliteit voor bescherming in de zin van § 1 van de wet op het auteursrecht. Volgens het hovrätt vielen daarentegen de instant replays onder § 46. Het hovrätt achtte het irrelevant dat de link zogenaamde deep linking of een referentielink was, en stelde vast dat het gedrag van Linus Sandberg, door de gevolgen ervan, viel onder het begrip „mededeling aan het publiek” in de zin van § 2. Voorts onderzocht het hovrätt een tegenargument volgens hetwelk Linus Sandberg het recht had om te linken naar de matches aangezien de internetadressen op het world wide web vrij zijn en C More Entertainment haar materiaal niet technisch had beschermd. Het hovrätt stelde evenwel vast dat er geen enkele instemming was geweest die kon wettigen dat Linus Sandberg de uitzendingen voor het publiek beschikbaar stelde. Het hovrätt

veroordeelde Linus Sandberg tot geldboete wegens opzettelijke inbreuk. De schadevergoeding van C More Entertainment werd licht verminderd.

Procesverloop voor de Högsta domstol

Volgens C More Entertainment was Linus Sandberg strafrechtelijk aansprakelijk voor inbreuk op § 1 van de wet op het auteursrecht en moest hij worden veroordeeld tot betaling van het volledige gevorderde bedrag en tot schadevergoeding.

Linus Sandberg verzette zich tegen wijziging van de uitspraak van het hovrätt.

Wettelijke regeling en noodzaak van een prejudiciële beslissing

De zaak voor de Högsta domstol stelt de vraag aan de orde of Linus Sandberg door via zijn internetwebsite te linken naar **[Or. 4]** op zich legale uitzendingen, inbreuk heeft gepleegd op het recht van de houders van het recht tot mededeling aan het publiek (§ 2, leden 1 en 3, sub 1, alsook 46 §, lid 3, van de wet op het auteursrecht).

§ 2, lid 1, van de wet op het auteursrecht houdt hoofdzakelijk het uitsluitende recht in om over het werk te beschikken door het te reproduceren en aan het publiek beschikbaar te stellen. Volgens § 2, lid 3, sub 1, wordt een werk aan het publiek beschikbaar gesteld wanneer het aan het publiek wordt meegedeeld alsook wanneer het per draad of draadloos toegankelijk voor het publiek wordt gemaakt vanuit een andere plaats dan waar het werk het publiek bereikt. Voorts, aldus deze bepaling, houdt mededeling aan het publiek in dat particulieren vanuit een zelf gekozen plaats en tijdstip over het werk kunnen beschikken. Volgens § 2, lid 2, sub 4, wordt het werk ook voor het publiek toegankelijk wanneer het publiekelijk wordt uitgevoerd, publiekelijk wordt vertoond, of als reproductie te koop aangeboden, verhuurd, uitgeleend of anderszins onder het publiek wordt verspreid.

Het begrip mededeling aan het publiek deed zijn intrede in het Zweedse recht bij de omzetting van richtlijn 2001/29 (wetsontwerp nr. 2004/05:110 en wetgevend verlag 2004/05:LU27, SFS 2005:359; de wijziging is op 1 juli 2005 in werking getreden).

Volgens artikel 3, lid 1, van de richtlijn voorzien de lidstaten ten behoeve van auteurs in het uitsluitende recht, de mededeling van hun werken aan het publiek, per draad of draadloos, met inbegrip van de beschikbaarstelling van hun werken voor het publiek op zodanige wijze dat deze voor leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegankelijk zijn, toe te staan of te verbieden.

In de voorbereidende werkzaamheden tot omzetting van de richtlijn is de vraag gesteld of een bepaalde soort link, deep linking, is gedekt door het uitsluitende

recht, zoals het tot uitdrukking komt in het begrip „mededeling aan het publiek” in de richtlijn. In dit verband wees de regering er met name op dat de richtlijn **[Or. 5]** haars inziens niet belet om de houder van het auteursrecht meer rechten te geven dan vereist door de richtlijn (wetsontwerp nr. 2004/05:110 blz. 71).

Uit de richtlijn kan niet worden afgeleid wat meer bepaald met mededeling aan het publiek wordt bedoeld. Evenmin geeft de rechtspraak van het Hof een afdoende leidraad hoe de onderhavige vragen te beantwoorden [zie (bijvoorbeeld) arresten Hof van 7 december 2006, SGAE, C-306/05, Jurispr. blz. 1-11519; 4 oktober 2011, Football Association Premier League e.a., C-403/08 en C-429/08, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, en 15 maart 2012, Phonographic Performance SCF (C-135/10) en Phonographic Performance, (C-162/10), nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie]. Er is dus grond om te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de inhoud van het begrip mededeling aan het publiek.

In de zaak rijst ook de vraag of de instant replays onder het uitsluitende recht vallen dat toekomt aan de producent van geluid- of beeldmateriaal ingevolge § 46 van de wet op het auteursrecht. De vraag in hoeverre directe uitzendingen onder deze bepalingen vallen, is dus niet aan de orde.

Volgens § 46 lid 1, van de wet op het auteursrecht heeft de producent van opnames van geluid- of beeldmateriaal, met de in de wet op het auteursrecht voorgeschreven beperkingen, een uitsluitend recht om te beschikken over zijn opname door de exemplaren ervan te vermenigvuldigen en aan het publiek beschikbaar te stellen. Via een verwijzing in § 46, lid 3, worden de bepalingen van § 2, leden 2 tot en met 4, van toepassing op opnames in de zin van § 46.

Volgens artikel 3, lid 2, van de richtlijn voorzien de lidstaten ten behoeve van auteurs in het uitsluitende recht, de mededeling van hun werken aan het publiek, per draad of draadloos, met inbegrip van de beschikbaarstelling van hun werken voor het publiek op zodanige wijze dat deze voor leden van het publiek op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegankelijk zijn, toe te staan of te verbieden. Voorts, aldus dit artikel, **[Or. 6]** komt dit uitsluitende recht, voor zover hier relevant, toe aan producenten van fonogrammen en aan producenten van de eerste vastleggingen van films. Volgens punt 24 van de considerans van de richtlijn omvat het recht in de zin van artikel 3, lid 2, alle handelingen waarbij zulk materiaal beschikbaar wordt gesteld voor niet op de plaats van oorsprong van de beschikbaarstelling aanwezige leden van het publiek. Het recht omvat geen andere handelingen.

De bepaling van § 46 van de wet op het auteursrecht omvat, anders dan artikel 3, lid 2, [van de richtlijn], alle beschikbaarstellingen die mededeling aan het publiek vormen, en niet alleen de beschikbaarstelling waarbij particulieren toegang kunnen krijgen tot het materiaal vanuit een plaats en op een tijdstip die ze zelf kiezen. Daarmee gaat het verder dan het beschikbaar stellen in de zin van artikel 3, lid 2, van de richtlijn (Ds 2003:35[,] blz. 304 e.v. alsook wetsontwerp nr.

2004/05:110[,] blz. 267 e.v., en 271 e.v.). De Zweedse bepalingen geven dus een ruimer uitsluitend recht dan de richtlijn.

De zaak betreft alleen directe uitzendingen, dat wil zeggen dat geen sprake is van on demand-diensten. Uit de richtlijn blijkt niet duidelijk of de rechten van de houders uitputtend zijn geregeld (volledige harmonisering) dan wel of de lidstaten een ruimer uitsluitend recht kunnen geven. Zie bijvoorbeeld de punten 6, 7, 9, 24 en 25 van de considerans van de richtlijn. Evenmin geeft de rechtspraak van het Hof voldoende leidraad. Er is dus grond om te verzoeken om een prejudiciële beslissing over deze vragen.

Er is ook reden om te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de vraag of een ruimere bescherming dan die van artikel 3, lid 1, mag worden gegeven.

Voor het overige is geen vraag gerezen die leidt tot twijfel over de uitlegging van het Unierecht en die een verzoek om een prejudiciële beslissing vereist om de zaak te beslechten. **[Or. 7]**

De vragen in de onderhavige zaak komen in zekere mate overeen met de vragen die het Svea hovrätt heeft gesteld in [OMISSIS] (zaak C-466/12 bij het Hof).

Vragen

- 1 Is sprake van mededeling aan het publiek in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij, wanneer op een voor iedereen toegankelijke website een aanklikbare link beschikbaar wordt gesteld naar een door de houder van het auteursrecht op het werk uitgezonden werk?
- 2 Is het voor het antwoord op de eerste vraag van belang hoe wordt gelinkt?
- 3 Speelt het een rol indien de toegang tot het werk waarnaar wordt gelinkt, op enige wijze beperkt is?
- 4 Kan een lidstaat een ruimere bescherming bieden aan het uitsluitende recht van auteurs door onder het begrip „mededeling aan het publiek” een groter aantal handelingen te verstaan dan die welke zijn genoemd in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2001/29?
- 5 Kan een lidstaat een ruimere bescherming bieden aan het uitsluitende recht van de houder van het auteursrecht door onder het begrip „mededeling aan het publiek” een groter aantal handelingen te verstaan dan die welke zijn genoemd in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2001/29?

[OMISSIS]